En sand Historie.

Li-Po-Ton var en lille chinesisk Pige, født i en af Hupehs indre Provinser i det fjerne Østen.

Hendes tidligste Erindringer var fra dengang hun sad med sin lille Tvilling-Broder, Chin Wah, i sin Bedstefaders solbeskinnede Have, som skraanede lige ned til den store, blaae Han-Flod, og iagttog de mange Baade af hver optænkelig Farve og Størrelse, som de vuggede sig ned ad den store Yangse-Kiang. Den lille Piges Bedstefader, Chin-Wah-Ton, var kendt som en rig Mand i disse Egne. Han havde to store Riis-Marker, en Tobaksplantage, en Frugthave med Kirsebærtræer og et smukt Hus, paa hvis Tag der var plantet en vidunderlig Have, fuld af prægtig Kaal og friskduftende Purreløg. Han var en Mand, der havde stor Indflydelse, og mange kom for at søge Raad og Oplysning hos ham. Han havde engang været en Kuan, og lige siden dengang havde han ført sig med endnu mere Glands og Værdighed. Hans Lærdom og Gudsfrygt var berømt over hele Provinsen, ja den taltes om ham i den store By Wuchang, hvortil han gjorde en Rejse to Gange om Aaret i sin rigt udstoppede og med Gardiner behængte Palankin for at sælge sit Lands Produkter til Købmændene der.

I én Henseende havde han altid været ulykkelig. Han havde tre Koner og mange Børn; men — tiltrods for hans store Gudsfrygt — var alle Børnene Piger paa én nær. Chin Wah-Ton hadede Pigebørn og hans hele Kærlighed omgav nu denne Søn. Af ham vilde nu ikke alene afhænge Ansvaret for Opretholdelsen af Slægtnavnet, men den endnu vigtigere Pligt, at fuldbringe de aarlige Ceremonier ved Faderens Grav, ved hvilke alene Chin-Wahs Sjæl kunde haabe at hvile i Fred.

Denne Søn voksede og gik fremad i Velstand, men ak! da han kun havde været gift i tre Aar, blev han syg og døde. Det var ynkeligt at sé Faderens Fortvivlelse; men midt i hans Sorg spirede et Haab frem. Sønnen havde selv ogsaa haft en Søn — den lille Tvillingbroder af Li-Po-Ton, som var bleven opkaldt efter sin Bedstefader, Chin-Wa-Ton. Saaledes hændte det, at den lille Wah blev Lyset og Glæden i hans Bedstefaders Øjne — hans eneste Haab og Lykke.

Det vilde være vanskeligt at finde gladere Børn end dette Tvillingpar fra Hupeh. Hele den lange Dag flagrede de om, som to Sommerfugle blandt Blomsterne i Haven; til Tider plukkede de Kirsebærrene op, som var faldne ned fra de høje Træer; til andre Tider lod de Legetøjsbaadene sejle i en lille Balje, de var alle dækkede med farvede Strimler, akkurat som dem, de saa paa den store Flod; og nu klattrede de op paa Taget, for at sé sig om i den underfulde Have. Rigtignok, naar en af de store Sommerfugle sejlede lokkende gennem Luften og Chin-Wah styrtede efter den i glad Forfølgen, var lille Li-Po-Ton langt tilbage i Jagten, thi hendes stakkels indbundne Fødder kunde ikke bære hende, og naar hun forsøgte at løbe, gjorde de frygtelig ondt. Der var mange andre Lege i hvilke hun var langt tilbage, men lille Chin-Wah var taalmodig og god, og hun var lykkelig — den uskyldige søde lille Li-Po-Ton! Dog var der en anden Barnesorg, som undertiden sendte en øjeblikkelig skarp Pine gennem hendes Barnehjerte! thi hun havde ikke været seen til at mærke, at hendes Bedstefader, den store Chin Wah, havde en Overflod af Kærtegn og Kælenavne for hendes Tvillingbroder, men ikke tog mere Notits af hende, end om hun havde været et af Kaalhovederne i hans Have. Hvad var dog Grunden hertil? Vi faar at sé!

En Dag savnede hun lille Chin Wah, og skøndt hun søgte rundt i hele Haven, var han intetsteds at opdage. Tilsidst kom han løbende oppe fra Huset. Hans Øjne skinnede og hans Ansigt glødede af Sindsbevægelse, men da han saa Li-Po staa glad og fornøjet i Skyggen af en Rosenbusk, trak han sig op i en affekteret, overlegen Stilling og saa paa hende fuld af Foragt. »Aah haa!« raabte han »Nu kan jeg ikke mere lege med dig. Jeg har netop faaet min første Time i at læse, og her kommer hver Dag en Mand for at lære mig det. Jeg skal blive en stor Mand ligesom Bedstefader er, jeg vil blive baaret i en Palankin; men *Du* kan ikke lære at læse. Saadan sa'e Bedstefa'er. Thi du er en Pige!«

Stakkels lille Pige! For første Gang saa hun Skranken imellem dem. Næste Dag, da hun forsigtigt kikkede gennem Døren, saa hun Chin-Wah staaende rank og stolt foran en fremmed Mand, som viste ham mærkelige Figurer paa en Stribe rødt Papir, og det gik op for hende, at nu var det forbi med deres lykkelige Legetid for bestandigt. Om der var bleven tilbage et lille Haab om, at de gode Tider kunde vende tilbage, svandt dette, da hun senere paa den store Aarsfestdag, saa Chin-Wah færdig til at gaa ud med sin Bedstefader for at sé paa Festen.

Smaa Piger — og store med for den Sags Skyld — blev altid hjemme, men det var en stor Festdag for Drengene. Ligesom hans øvrige Landsmænd var Chin-Wah klædt i en hel ny Dragt.

Lille Li-Po-Ton tænkte, at dette var meget forunderligt. Isandhed, med hans vide Benklæder af lysegrønt Silke, hans Tunika af blaa Brocade, kantet med hvidt Silke, hvorpaa Guldbroderier var syede, med hans purpurrøde broderede Sko og de lange Snorer af rød Silke trukne i hans sorte Fletning gjorde Chin-Wah en mærkelig Figur, og saa ud som en af de brogede Sommerfugle, han havde holdt saa meget af at jage. Han saa nu sin lille Søster og kastede atter et foragteligt Blik paa hende. Denne Gang forstod hun, at den Skranke, der skilte dem, aldrig mere kunde overskrides.

Efter dette tilbragte hun sin Tid liggende paa Knæ paa en Pude ved Siden af sin Moder og her lærte hun at sy og brodere. Hendes eneste Fornøjelse var den Time, hun spaserede i Haven. Skønt hun ingen Legekammerat havde og hendes stakkels Fødder ikke kunde løbe eller springe, var de lette Skyer, den kendte blaa Flod og de gamle Kirsebærtræer en Hvile for hendes Øje og fyldte hendes Sjæl med noget, der lignede Fred og Tilfredshed.

En Dag, da hun var 12 Aar gammel, sendte hendes Bedstefader Bud efter hende. Hun fandt ham siddende med Fødderne overkors ligeoverfor en fremmed Mand, som bar den mærkeligste Haarpisk hun nogensinde havde sét. Som han sad der paa sin Pude, laa den henad Gulvet som en stor Slange og lod til at række halvvejs gennem Stuen. Begge røg lange Piber og ingen syntes at lægge Mærke til hende, da hun traadte ind. Hun stod foran dem ubevægelig og med nedslagne Blikke. Uden at sige noget, fik Ching-Wah hende til at træde Gæsten nærmere. Hun kunde ikke sige hvorfor, men der var noget ved denne Fremmede med hans sorte skarpe Øjne, der fyldte hende med Rædsel, og hun følte, at hans Nærværelse intet godt spaaede hende. Kolde Gys løb op og ned ad Ryggen paa hende, medens han bankede hende paa Hovedet, undersøgte hendes Fødder, følte paa hendes Arme, Skuldre og Ben.

»Smuk Pige, smuk Pige!« gryntede nu Chin-Wah.

I Sandhed, hun var et smukt Syn med hendes runde røde Kinder, bløde blanke Øjne og fine Mund fyldt med hvide skarpe Tænder; men hun havde aldrig hørt noget herom før.

»Ugh!« sagde den Fremmede, »Hun duer ikke meget. Hun er altfor fed og lille!«

Ved en anden Gestus af Chin-Wah, blev Li-Po-Ton sendt ud af Stuen. Hvad kunde vel det betyde, dette nye Mysterium? Hun løb lige til sin Moder og fortalte hende, hvad der var hændet. Moderen vidste intet. Men hun kunde nok gætte sig til alligevel! Hun vidste, hvorledes Chin-Wah hadede Piger. Hun kendte hans Tilbøjelighed til at rapse til sig og havde hørt hans Mumlen, da han betalte Ægteskabs Medgiften for hver af sine mange Døttre. Det var ikke usandsynligt, om han tænkte at tjene noget paa denne Sønnedatter, som han altid havde behandlet med Ringeagt. Saa blidt som hun kunde, fortalte hun den unge Pige, hvad hun var bange for det betød, og de græd sammen. Idet hun viklede sig ud af sin Moders Arme, listede Li-Po sig tilbage og kikkede ind ad Døren til Modtagelses Værelset. Den Fremmede talte en Haandfuld Penge op, og medens han gjorde det mumlede han mellem hvert Tag, han tog af Piben: »altfor meget, altfor meget!« Med Hjertet fyldt af Rædsel fløj Li-Po-Ton tilbage til sin Moder og faldt om for hendes Fødder i et Anfald af krampagtig Graad. Snart igen kaldte Chin-Wah paa hende, og han bød hende tage Afsked med sin Moder og sagde hende, at hun skulde rejse bort med den Fremmede. Chinesiske Børn af begge Køn lærer først og fremmest at udøve sønlig og datterlig Lydighed mod deres Forældre i den mest udstrakte Betydning, og det faldt ikke Li-Po-Ton ind at spørge om, hvorhen hun skulde gaa og hvorfor? Med en dump, tung Smerte i sit Hjerte steg hun ind i Palankinen og blev sat ved Siden af den fremmede Mand. Den hele lange Dag rejste de, og den lille Pige sad saa stille som en Mus uden at tale et Ord. Om Natten gik de ombord i en Baad. Li-Po blev lagt i en Køje, hvor hun med Hovedet puttet i Tæpperne græd sig i Søvn. Efter en eller to Dage kom de til en stor By. Støjen og For-